

Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Przeciwdziałania Elektroskażeniom
„Prawo do Życia”
ul. Bracka 16 A
44-251 Rybnik
Tel. 32 42 54 608

Rybnik, dn. 7.05.2011 r.

Sz. Pan Bronisław Komorowski

Prezydent RP

ul. Wiejska 10
00-902 Warszawa

Sz. Pan Donald Tusk

Premier Rządu RP

Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa,

Dotyczy nieprzestrzegania przez pracowników Głównego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Warszawie zapisów ratyfikowanej przez Polskę umowy międzynarodowej – Konwencji z Aarhus (Dz.U. 2003 nr 78 poz. 706).

W poczuciu powinności wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej OSPE „Prawo do Życia” poczytuje sobie jako obowiązek poprosić Organizację Narodów Zjednoczonych o wsparcie narodu polskiego w walce z centralnym organem nadzoru budowlanego, który nie respektuje postanowień w/w Konwencji. Nierespektowanie to wynika z totalnej niekompetencji urzędników (podstawowy brak znajomości prawa międzynarodowego) oraz – co jest wysoce prawdopodobne – z istnienia nieformalnych układów w łonie powyższego organu, a być może także szerszych. Ponadto organem kieruje Robert Dźwiński, który wraz ze swoim zastępcą Pawłem Ziemińskim najprawdopodobniej czerpie korzyści majątkowe z piastowania swoich stanowisk oraz zmusza

podległych sobie pracowników do łamania prawa. Nie można bowiem w inny sposób zinterpretować faktu, iż aktualnie bogate podmioty gospodarcze są zwalniane z obowiązku przestrzegania przepisów Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu terenu – a to już jest przestępstwem.

Przechodząc do istoty sprawy należy podnieść, iż Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w prawomocnym wyroku z dnia 14.09.2006 roku (II SA/Po 1211/05) stwierdził, że Konwencja z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, ratyfikowana przez parlament ustawą z dnia 21 czerwca 2001r. (Dz. U. Nr 89, poz. 970) zgodnie z art. 91 Konstytucji RP jest częścią krajowego porządku prawnego i musi być bezpośrednio stosowana. Podobnie orzekł NSA w wyroku 6.11.2006 r. (II OSK 1393/07) – sprawozdawcą był wówczas Prezes NSA Profesor Roman Hausser. Analogiczne stanowisko zajął także Profesor Stanisław Biernat (obecnie Wiceprezes Trybunału Konstytucyjnego).

Artykuł 6 Konwencji w jego brzmieniu stanowi, że:

Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji dotyczących konkretnych przedsięwzięć

1. Każda ze Stron:

a) stosuje postanowienia niniejszego artykułu w odniesieniu do decyzji o wydaniu pozwolenia na podjęcie planowanych przedsięwzięć wymienionych w załączniku I;

b) stosuje, zgodnie z jej prawem krajowym, postanowienia niniejszego artykułu również do decyzji co do planowanych przedsięwzięć nieobjętych zakresem załącznika I, które mogą mieć znaczące oddziaływanie na środowisko. W tym celu Strony określają, czy takie proponowane przedsięwzięcie podlega tym postanowieniom; oraz

c) może zdecydować, w indywidualnych przypadkach, jeśli prawo krajowe tak przewiduje, aby nie stosować postanowień niniejszego artykułu do planowanych przedsięwzięć służących celom obrony narodowej, jeśli uzna, iż zastosowanie ich mogłoby mieć szkodliwy wpływ na te cele.

2. Zainteresowana społeczność jest informowana, odpowiednio bądź poprzez publiczne ogłoszenie, bądź indywidualnie, na wczesnym etapie procedury podejmo-

wania decyzji w sprawach dotyczących środowiska, i w sposób właściwy, terminowy i skuteczny, *inter alia*, o:

- a) planowanym przedsięwzięciu i treści wniosku, na podstawie którego decyzja ma być podjęta;
- b) rodzaju możliwych rozstrzygnięć lub projekcie decyzji;
- c) władzy publicznej właściwej do wydania decyzji;
- d) przewidywanej procedurze, w tym, w zakresie, w jakim taka informacja jest już dostępna:
  - i) wszczęciu postępowania;
  - ii) możliwości udziału społeczeństwa;
  - iii) czasie i miejscu przewidywanej rozprawy publicznej;
  - iv) władzy publicznej, u której można uzyskać stosowne informacje, oraz miejscu, gdzie te informacje są wyłożone do wglądu;
  - v) właściwej władzy publicznej lub jakimkolwiek innym organie publicznym, do których mogą być składane uwagi i zapytania, oraz terminach składania uwag i zapytań; oraz
  - vi) o tym, jakie informacje dotyczące ochrony środowiska odnoszące się do planowanego przedsięwzięcia są dostępne; oraz
- e) fakcie, czy przedsięwzięcie podlega krajowemu lub transgranicznemu postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

3. Procedury umożliwiające udział społeczeństwa zawierają rozsądne terminy dla różnych etapów, które zapewniają dostateczny okres czasu na poinformowanie społeczeństwa, zgodnie z postanowieniami ustępu 2, i na przygotowanie się i skuteczne uczestnictwo społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach dotyczących środowiska.

4. Każda ze Stron umożliwia udział społeczeństwa na tyle wcześnie, aby wszystkie możliwości były jeszcze dostępne i aby udział społeczeństwa był skutecznym.

5. Każda ze Stron powinna, tam gdzie ma to zastosowanie, zachęcać przyszłych wnioskodawców, aby jeszcze przed złożeniem wniosku o pozwolenie na podjęcie planowanego przedsięwzięcia rozpoznali zasięg zainteresowanej społeczności, rozpoczęli dyskusje i udzielili informacji dotyczących celów planowanego przedsięwzięcia.

6. Każda ze Stron zobowiązuje właściwe władze publiczne do udostępnienia zainteresowanej społeczności wglądu, na wniosek, jeśli tak przewiduje prawo krajowe, bezpłatnie i natychmiast, gdy tylko staną się dostępne, do wszystkich informacji, istotnych dla procesu podejmowania decyzji, o którym mowa w niniejszym artykule, a które są dostępne w trakcie procedury dotyczącej udziału społeczeństwa; nie narusza to prawa Stron do nie ujawniania niektórych informacji zgodnie z artykułu 4 ustępami 3 i 4. Istotne informacje, udostępniane bez naruszenia postanowień artykułu 4, obejmują w szczególności:

- a) opis miejsca oraz fizycznej i technicznej charakterystyki planowanego przedsięwzięcia, wliczając w to oszacowanie spodziewanych odpadów i emisji;
- b) opis znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko;
- c) opis przewidzianych środków zmierzających do zapobieżenia lub do redukcji tych oddziaływań, w tym emisji;
- d) streszczenie powyższego w języku nietechnicznym;
- e) zarys ważniejszych wariantów alternatywnych rozważanych przez wnioskodawcę;
- f) zgodnie z krajowym ustawodawstwem, ważniejsze sprawozdania i opinie, będące w posiadaniu władzy publicznej w momencie, gdy zgodnie z ustępem 2 zainteresowana społeczność powinna być poinformowana.

7. Procedury dotyczące udziału społeczeństwa pozwalają społeczeństwu na składanie, w formie pisemnej lub, jeśli ma to miejsce, na rozprawie publicznej lub przesłuchaniu z udziałem wnioskodawcy, wszelkich uwag, informacji, analiz i opinii, które uważa ono za odnoszące się do planowanego przedsięwzięcia.

8. Każda ze Stron zapewnia, że w decyzjach będą należycie uwzględnione rezultaty uzyskane w wyniku udziału społeczeństwa.

9. Każda ze Stron zapewnia, że gdy tylko decyzja zostanie podjęta przez władzę publiczną, społeczeństwo zostanie niezwłocznie o niej poinformowane, zgodnie z odpowiednimi procedurami. Każda ze Stron udostępnia społeczeństwu sentencję decyzji wraz z przesłankami i ustaleniami, na których oparto decyzję.

10. Każda ze Stron zapewnia, że kiedy władza publiczna zmienia lub uaktualnia warunki prowadzenia przedsięwzięć, o których mowa w ustępie 1, postanowienia ustępów od 2 do 9 niniejszego artykułu są stosowane *mutatis mutandis* i gdzie będzie to miało zastosowanie.

11. Każda ze Stron, w ramach swojego prawa krajowego, w miarę możliwości odpowiednio stosuje postanowienia niniejszego artykułu w odniesieniu do decyzji o wydaniu pozwolenia na zamierzone uwolnienie genetycznie zmodyfikowanych organizmów do środowiska.

Pan Prezydent oraz Pan Premier stają tu zatem wobec dwóch opozycyjnych wobec siebie stanowisk – z jednej strony stanowisko Stowarzyszenia oparte między innymi o pogląd prof. Romana Hausera i prof. Stanisława Biernata, a drugiej strony stanowisko kombinatorskie, ignorujące hierarchie ustaw, z gruba ciosane i wręcz kłamliwe w wydaniu słabo wykształconych pracowników organu takich jak Aleksander Krzyżanowski, Aneta Pasalka i inni.

Pracownicy Głównego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego nawet w przypadku, kiedy obiecano by im ogromne korzyści majątkowe, nie mają prawa do łamania obowiązującej umowy międzynarodowej. Za taki proceder wymierzony de facto przeciwko Polsce ponosi odpowiedzialność Prezydent oraz Premier RP, którzy dają przyzwolenie na działalność w łonie w/w organu ludzi, dla których nie prawo lecz układy stanowią podstawę przy podejmowaniu decyzji. Zgrozą napawa fakt, że wyżej wspomniane „umoczone” osoby kierujące organem formułują komentarze do prawa budowlanego, którymi kierują się potem urzędnicy niższych szczebli.

Ponadto organ najwyraźniej zapomniał, iż art. 4 ust 1 Konstytucji RP mówi wyraźnie, że władza należy do narodu a nie do prywatnych bogatych inwestorów.

Jednakże w niniejszej sprawie przed wysłaniem oficjalnej skargi do ONZ wyjaśnienia wymaga rola, jaką w tym wszystkim odgrywa Premier Donald Tusk. Stowarzyszenie oczekuje przy tym, że w/w podjęcie czynności mające na celu odwołanie Panów Dziewińskiego i Ziemskiego z zajmowanych przez nich stanowisk, a co najważniejsze, wyjaśni przyczyny, dla których urzędnicy centralnego organu budowlanego dopuścili się przestępstwa, którym bez wątpienia jest bezprawne łamanie zapisów Konwencji i działanie przeciwko obywatelom Polski.

Wyjaśnienia wymaga także faktyczna rola Pana Prezydenta Bronisława Komorowskiego w omawianym obszarze rządzenia polskim państwem – obszarze dotyczącym przestrzegania umów międzynarodowych. Brak reakcji Prezydenta w sprawie będącej przedmiotem niniejszego pisma potwierdzać będzie jego niewielką faktyczną rolę w kierowaniu Rzeczpospolitą Polską.

Reasumując wszystko powyższe wnoszę o niezwłoczne zajęcie oficjalnego stanowiska w omawianej sprawie. Uprzedzam, że w przypadku jego braku będą zachodzić uzasadnione podstawy do stwierdzenia, iż łamanie międzynarodowego prawa jest akceptowane przez osoby, do których skierowano niniejsze pismo.

Prezes Zarządu

Zbigniew Gelzok